

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδίν' ἡ γλῶσσα.

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
ἑναρξίς Βουλευτηρίου.

Χίλια κι' ὀγδόντα δύο κι' ἑκατό,
καὶ πάλιν 'στὸ πτολίεθρον πατῶ.

Κι' ἄλλη σφαγὴ
σ' αἱμάτων γῆ.

Τὸν ἔσφαξαν τῶν Γρεβενῶν τὸν ἄφοβο Δεσπότη,
τὸν ἔσφαξαν τὸν ἄξιο τοῦ γένους στρατιώτη.
Θρήνησε, σκλάβα, θρήνησε κι' ἄλλη μεγάλη μίτρα,
ποῦ τὴν αἱματοκύλισαν τῆς ἑλευθεριᾶς τὰ φύτρα.

Τυλίξου πάλι, δύστυχη, μὲ μάτια βουρκωμένα
σὲ ράσα 'ματωμένα.

Βλέπεις τὴν ἄτιμη σφαγὴ, κι' ἐκδίκησίς σου μόνη
μένουν καμπόσα δάκρυα καὶ βογγητὰ καὶ πόνοι,
καὶ τῶχες γιὰ παρηγοριὰ 'στὴν μαύρη τὴν ὀρφάνεια
νὰ πλέκης με τὰ γκάθια σου μαρτυρικὰ στεφάνια.

Κι' ἂν ἓνας εἶναι σήμερα μ' ἄλλων καιρῶν αἰσθήματα,
ποῦ νὰ πονῇ τοὺς μάρτυρας, τῶν ἰδεῶν τὰ θύματα,
ἐκεῖνος ὅς τρανολαλῇ 'στὰ δάκρυα πνιγμένος:
κατάρρα σ' ὅσους ἔκαναν νὰ σφάζεται τὸ γένος.

Κάθοδος ἐκ τοῦ Φαλήρου
πατριώτου διαπύρου.

Φ. — Βρὲ Περικλῆ κηφῆνα,
'γύρισα 'στὴν Ἀθήνα
γιὰ νὰ γελάσω πάλι
μὲ τῶν Ρωμηῶν τὸ χάλι.

Σὲ βλέπω σὰν καὶ πρῶτα
ἐμπρὸς μου κεχηνότα.
Τί κάνεις ἀδελφέ μου;
Δὲν ἄκουσες πολέμου
βροντώδεις κεραυνούς
μέσα σ' Ὠκεανούς;

Ποῦ τῶστρωσες βαρειά;
δὲν ἄκουσες πολέμους
ἐκεῖ 'στὴν Μπαρμπαραῖα
καὶ κίνησιν 'στοὺς Αἵμους;

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης
συρράξεις καὶ συγκρούσεις;
Δὲν εἶδες ν' ἀνταυγάζη
πυρὰ πολεμικὴ
'στὴν Δέρνα, 'στὴν Βεγγάζη,
'στὴν Κυρηναϊκή;

Ποῦ διάβολο ῥεμπέλευς σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις;
γιατί καὶ σὺ δὲν ἤρχεσαι σὺν κ' ἄλλοτε νὰ δράσῃς;
Δὲν εἶδες Βερβερίνους;
δὲν εἶδες Βεδουίνους;
Δὲν ἐφαντάσθης γύρω σου στραβαρπαδάδων μούραις,
ὅπου θαρρεῖς πῶς βράφονται μὲ τηγανιοῦ μουντζούραις;

Ἡ καρδιά σου πῶς ῥαστοῦσε, Φασουλῇ μου κοκκαλιάρη,
νὰ κυττάζῃς πέρα πέρα τὴν Εὐρώπην 'στὸ ποδάρι,
καὶ ν' ἀκούῃς καταιγίδα
μυκωμένην ν' ἀντηχῇ,
καὶ χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
νὰ περνᾷς 'στὴν ἐξοχή;

Τὰ Βαλκανικὰ τὰ κράτη
θύελλα τὰ συνταράττει,
κ' ἀντηχοῦν μπουμπουνητά,
ποῦ δὲν εἶναι χωράτα

Ἐγκέλαδοι μουγγρίζουν, βαρυβογγοῦν ἐδάφη,
τὸ μακαρόνι πιάστηκε μὲ τὸ πιλάφι.
παντοῦ παρατρεχάματα κάθε Σερασκεράτου,
καὶ σὺ, βρέ χασομέρη,
ὄλο τὸ καλοκαίρι
μὴ 'μέρα δὲν ἐφάνηκες κατὰ τοῦ Ζαχαράτου.

Πῶς ἐξέχασες κ' ἐμένα;
τί κατὰ θυμὸν καὶ φρένα,
Φασουλῇ, βυσοδομεῖς;

Πῶς δὲν ἤλθες νὰ σκεφθοῦμε
μὲ τί τρόπο θὰ φερθοῦμε,
τί θὰ κάνουμε κ' ἐμεῖς;

Φ. — Πῶς ἐπέρασες;
Ἦραϊα
κατὰ πάντα Περικλέτο.
Π. — Εἶπα πῶς 'στὸν Φαληρέα
θὰ ξεχειμωνιάσῃς 'φέτο.

Ἀπὸ πατριωτισμοῦ
καὶ Ρωμηῶν παροξυσμοῦ
σὺ δὲν χαμπαρίζεις, βλάμη...
τὸ ψωμί τὸ τρῶς χαράμη.

Παλεύει Τούρκος κ' Ἰταλός,
δὲν μένει ξένοιαστος κανεὶς,
καὶ μόνος παρὰ θιν' ἄλδς
κοπροσυκιάζεις ἀδρανής.

Τὴν ζωὴ σου, βρέ Μανώλη, καὶ κουκοῦτσι δὲν σὲ μέλει
ἂν κυττάς παντοῦ φωτιά,
κ' ἂν 'στοὺς φίλους τοὺς γειτόνους ἐρριχτήκαν οἱ φρατέλοι
καὶ τοὺς δίνουνε 'στ' αὐτιά.

Τί κορμὶ χαμένο πῦσαι... τὸν καιρὸ σου σπαταλᾷς
σὲ μικρά, σὲ τιποτένια,
καὶ ποτέ σου δὲν χαλᾷς
σὺν πολλοὺς τὴν Ζαχαρένια.

Δίχως συλλογὴ καὶ πόνο
καλοπέρασις καὶ μόνο,
κ' ἂπ' τὸν ὕπνο 'στὸ φαί
ἢ κυράτσα Θωμαῇ.

Ἀναίσθητος ἀληθινά, νωθρὰ καὶ χαλὴν φύσις,
δὲν ἐννοεῖς γιὰ τίποτα τὸ ξάπλωμα ν' ἀφήσῃς.
Κ' ἐνῶ πλησίον καὶ μακρὰν ἀκοὺς κλυδῶνων σάλους,
σὺ χασμουρξίσαι, κουενέ,
σὲ μὴ γωνιά τοῦ καφενέ
μαζὶ μὲ τὸν Καμπούρογλου τὸν Φαληρέα κ' ἄλλους.

Τρέχει κ' ὁ Γκαλήπ ὁ Μπέης 'στὸν Μινίστρο τὸν Γρυπάρη
νὰ τοῦ πῇ καὶ διὰ ζώσης
τί δηλοῦν αἱ συγκεντρώσεις,
κ' ὅμως σὺ τὴν ἐξοχή σου δὲν ἀφίνεις, κασιδιάρη.

Ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐκεῖ
δὲν ἔμαθες μὲ τ' ἄλλα
πῶς ὁ Βεζύρης ὁ Χακῇ
ἐπῆρε κουντρουβάλα;

Πῶς ὁ Διάδοχος Γιουσούφ, τὴν ὕβριν ἀποπλύνων
τοσοῦτων ἄθλων τῆς Τουρκιάς, ξεθύμανε σ' ἐκείνον,
καὶ τοῦσκάσε κατὰμουτρα τέτοιο γερὸ σκαμπίλι,
ποῦδὲ 'μπροστά του, Φασουλῇ, τὸν οὐρανὸ σφοντύλι;

Δὲν ἔμαθες πῶς ὁ Σαῖτ ἐγίνηκε Βεζύρης,
ἀλλὰ τραβᾷ τὰ πάνδεια κ' αὐτὸς ὁ κακομοῖρης,
πῶς καθεμιὰ Χανούμισσα πετεῖται ξεμαλλιάρει,
κ' ἴσως νὰ φάῃ κ' ὁ Σαῖτ καμμιὰ γερὴ σφαλιάρη;

Ἔμαθες καὶ σὺ, βερέμη,
πῶς ἀγρίψε καὶ πάλι
κάθε Τούρκικο χαρέμι,
καὶ πολεμικὸ προβάλλει;

Μὲς 'στῶν θρήνων τὴν κοιλάδα
ἄκουσες ἀλαλητό;
ἄκουσες γιὰ τὴν Ἀρμάδα
ὅτι παίζει τὸν κρυφτό;

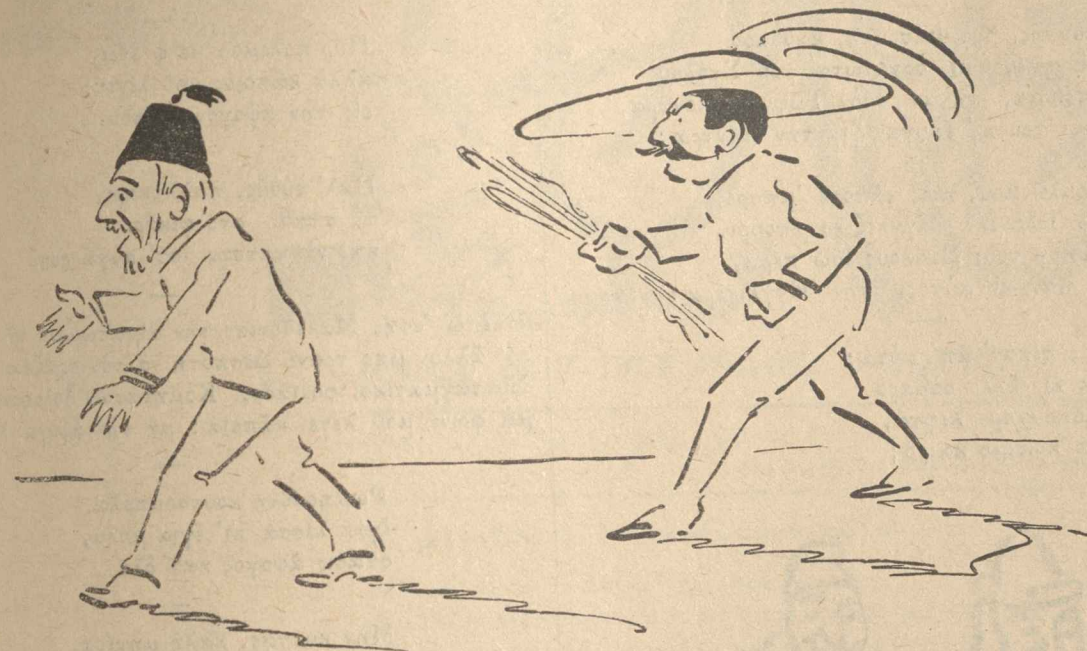
Κατὰ πάντα δοξασμένη
καὶ πολὺ καλὰ κρυμμένη,
φοβερίζει κάθε στόλο κ' ἀπειλεῖ τὸ μακαρόνι,
κ' ἂπ' ἐκεῖ ποῦ δὲν προσμένεις ἔμπροστά σου ξεφουτρώνει.

Ἀκουσες γιὰ τὴν Ἀρμάδα
πῶς κ' αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα
ἀπ' τὰ Δαρδανέλλα βγαίνει
καὶ δὲν ξέρουν ποῦ πηγαίνει;

'Στὴ Ρώμην λένε μερικοὶ πῶς θ' ἀγκυροβολήσῃ,
καὶ φεύγετε νὰ φύγωμε, παντοῦ τρομάρα κ' ἐννοία,
ἴσως τὸ Καπιτώλιον νὰ βομβαρδοβολήσῃ,
ἴσως νὰ πιάσῃ, Φασουλῇ, τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.

Εἶδες γύρω σου καὶ σὺ τῆς εἰρήνης πελαργούς;
ἄκουσες πῶς τὴν Τουρκιά θὰ τὴν φᾶνε σὺν κιμπάπ;
ἄκουσες πῶς ὁ Σαῖτ μὲ τοὺς ἄλλους Ὑπουργούς
ἔπῃρε τὸν Σιναπιάν, ὅπου καίει σὺν σινάπ;
ἔπῃρε τὸν Σιναπιάν, ὅπου καίει σὺν σινάπ;

Ἔμαθες πῶς Ὁσμανλῆδες γιὰ τὴν Τριπολίτιδα
ἐπάθαν ἀπροσδοκῆτως γαστροεντερίτιδα,
καὶ χολέρα δυνατὴ
καὶ σπουδαῖο ριπιτί;

Ὁ μακαρόνας ὁ φίλος μὲ πολεμικὴ φωτιά
κάνει τώρα τελατίνι τοῦ πιλαφίτζη ταῦτ'α.

Πῶς κ' ὁ νέος ὁ Βεζύρης γρήγορα ἔμπορεῖ νὰ πῆσῃ,
πῶς ξετούρωσε λιγάκι τοῦ Σεφκέτ Πασσᾶ τὸ φέσι,
κ' ὁ τρομάζων πρὶν τὸν Αἶμον
στέκει σὺν βρεγμένη κότα,
καὶ δὲν κάνει σὺν καὶ πρῶτα
σχέδια διπλῶν πολέμων;

Φοβερὸν τὸ κοπιᾷν
μέσα σὲ περισπασμούς
γιὰ νὰ συγκρατήσῃς κράτη.

Εἶδες τὸν Σιναπιάν
νὰ κολλᾷ σιναπισμούς
'στοῦ Σαῖτ Πασσᾶ τὴν πλάτη;

Ἀκουσες κ' ἡ Ρωμηοσύνη
'στοῦ πολέμου τὸ γιαγκίνι
πῶς δὲν χωρατεύει τώρα,
κ' ὄλο ἓνα πέρνει φόρα;

Δὲν σ' ἐτρόμαξε, ψοφῆμι,
μὲς 'στῆς πλάσεως τὸν σᾶλον,
μὴ διάδοσις, μὴ φήμη
ἐπιστρατειῶν μεγάλων;

Δὲν ἐσῆκωσες γροθιά;
δὲν ἐτρόχισες σπαθιά;
δὲν ξεσκούρισες τουφέκια;
δὲν ἐγέμισες φυσέκια;

Εἶδες, βρέ, καὶ τὸν Λευτέρη,
τὸ καπλάνι, τὸ ξεφτέρι,
νὰ πηγαίνει 'στὸ Λουτράκι, καὶ μαριόλοι καὶ μαριόλαις

νὰ τοῦ ψάλουν βαρκαρόλαις,
καὶ νὰ κλαῖν ὁμογενεῖς, μόλις ἐβλεπαν ἔμπροστά των
τὸν Λευτέρη τῆς πυγμῆς, τὸν Λευτέρη τῶν θαυμάτων;

Ξέρεις κ' ὁ Μαρκαντωνάκης
πῶς ἐπήγαγε συγνάκις
'στὰ λουτρά τοῦ Λουτρακιοῦ, κ' ὅλοι τῶχαν γιὰ καμάρι,
καὶ δὲν ἦτανε κανεὶς
τῶν λουτρῶν ὁμογενής,
ποῦ δὲν δάκρυζε κρυφὰ καὶ γι' αὐτὸν τὸν κανακάρη;

Πλὴν αὐτὸς τοὺς δακρυσμένους τοὺς ἐκύτταζε γελῶν,
πανηγύρια καὶ γιὰ τοῦτον, βαρκαρόλαις καὶ βιολιά,
καὶ τὸν πόλεμον μαντεύων τῶν φρατέλων Ἰταλῶν,
ἐφαγε, καθὼς μοῦ λένε, μακαρόνια σκορδαλιά.

Ἐτυχε καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς. ἀγαθὴ μου συμπολίτη,
νέον θρύλον νέας φήμης
πῶς ὁ κύριος Ζαήμης
παραγγέλλει νὰ κρατήσουν τὰ μπαούλα τοῦ 'στὴν Κρήτη;

Ἔμαθες πῶς τὸ Κουβέρνο βρίσκεται σὲ στενοχώρια;
εἶδες νέας Συνελεύσεις καὶ 'στὸν γέρο Ψηλορείτη;
ἄκουσες, βρέ Φασουλῇ μου, πῶς ναυλόνονται βαπόρια
νὰ δεχθοῦν πληρεξουσίου, ποῦ θάλθοῦν ἀπὸ τὴν Κρήτη;

Ξέρεις ὅτι κ' ἡ Διπλῇ μας ἦλθε 'στὴν ἀναμπουμποῦλα
γιὰ πολλὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ
κ' εὐθαρσῶς νὰ συζητήσῃ
ἂν θὰ μείνουνε 'στὴν Κρήτη τοῦ Ζαήμη τὰ μπαούλα;

Ξέρεις πῶς τέτοιαις ὥραις
ἔχομε φασαρίαις,

καὶ κανονιοφόραις
κάνουν τῆς Εὐκαιρίας ;

Δὲν ἔτυχε ν' ἀκούσης, βρέ Φασουλῇ, καθόλου
πῶς δύο τρεῖς Ἑγγλέζοι κι' ὀργανωταὶ τοῦ Στόλου
ἔδειξαν κάποιο πείσμα, πῆγαν 'στὸν Τῶφνελλ κόντρα,
κι' ἐθύμωσαν μαζί του κι' ἔφυγαν γιὰ τὴν Λόντρα ;

Ξέρεις, βρέ Φασουλῇ μου, πῶς κάποτε 'μπορεῖ
νὰ πιάσει καὶ τὸν Τῶφνελλ Ἑγγλέζικο μπουρί,
καὶ σύξυλα ν' ἀφήσει τοὺς Στόλους ἐδῶ πέρα,
καὶ μὲ χαρὰ νὰ πάει κι' αὐτὸς 'στὴν Ἑγγλιτέρα ;

Ξέρεις τίποτ' ἀπ' αὐτά ;
Ξέρεις κι' ἄλλο σοβαρὸ
πῶς δὲν ἔχομε λεφτά,
τέτοιο κρίσιμο καιρὸ ;

Ἀπάντησις τοῦ Φασουλῇ 'στὸν φίλο του τὸν προσφιλεῖ.

Φ. — Ἐπειτ' ἀπὸ δύο μῆνας,
Περικλέτο, καὶ μισό,
ἐπιστρέφω 'στὰς Ἀθήνας
μ' ἓνα μένος περισσό.

Ἐναυλοὶ 'στὴν ἀκοήν μου μένουν Ἀρεῶς φωναί,
παραϊτῶ τὸν Φαληρέα, τὴν γωνιὰ τοῦ καφενέ.
Καὶ τὴν Σοῦδα τοῦ Φαλήρου τὴν ἀφήκα μετὰ πόνου,
Περικλέτο προσφιλεῖ,
μὰ πιστεύω πῶς τοῦ χρόνου
θὰ βρωμάει πρὸ πολὺ.

Ἔγνησα καὶ τὸν Ἀβέρωφ, ποῦχε πάθει συμφορά,
σὰν τὸν εἶδα πυργωμένον 'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά.
Εἶδα νὰ γεννᾷ καὶ τοῦτος νέας εὐγενεῖς ὁρμάς,
κι' ἐψιθύρισα, τρελλέ,
πότε καὶ μ' αὐτὸν θὰ κάνουν θαλασσίας ἐκδρομὰς
οἰκογένειαι καλάι ;

Ἐρχομαι νὰ ψάλλω μούστους καὶ κρασιὰ γλυκειᾶς εἰρήνης,
καὶ τὴν ἄψογον τὴν στάσιν,
συμφωνοῦσαν μὲ τὴν κρᾶσιν
τῆς συγχρόνου Ρωμηοσύνης.

Βλέπω δρόμους Σταδίων,
κι' ἡ Πατρίς μὲ τὰ κλέη
σὲ θαλάσσας σχεδίων
σὰν φελὸς ἐπιπλέει.

Ἐμπρὸς ὅλοι φωνάζω
καὶ τὴν νάρκην τινάζω,

καὶ μὲ σθένος καὶ τόνο
τὸ σπαθὶ ξεγυμνῶ.

Πῦρ πολέμου μὲ φλέγει,
ἀλλὰ κάποιος μοῦ λέγει :
εἰς τὴν ἄψογον στάσου.

Βάλ' εὐθύς, παλληκάρι,
τὸ σπαθὶ 'στὸ φικάρι
καὶ νὰ κάτσης 'στ' αὐγὰ σου.

Βλέπω 'στῆς Μακεδονίας τὴν αἵματωμένη γῇ
κι' ἄλλον μας τρανὸ Δεσπότη νὰ τὸν σφάζουν σὰν τραγὶ
Συνταγματικοὶ φονιάδες, Κομητᾶτων δολοφόνοι,
μὰ φωνὴ μοῦ λέγει κάποια : μὴ τὴν ἄψογον λησμονεῖ.

Ρωμηοσύνη κουτσομπόλα,
ἔγινε λίσσα κι' ἔγινε μόλα,
στάσις ἄψογος καθ' ὅλα.

Μὴν κυττᾶς, καλὴ μητέρα,
τὸ τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα,
ἐσὺ λέγεις 'ἐλευθέρα,
κι' ἂν δὲν γίνης καμμιὰ 'μέρα
κανενὸς Πασσᾶ τσιφλίκι,
τοῦτο θρίαμβος καὶ νίκη.

Ὅλα τὰ ξέρει Περικλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ γιῶτα,
τὰ ξέρω ποῦ νὰ ξεραθῇς τὰ νέα γεγονότα.
Τὸ ξέρω ποῦ δὲν ἔγινε Ρωμηῶν ἐπιστρατεία,
ξέρω πῶς 'στοῦ Συντάγματος ἐπῆγαν τὴν Πλατεία
πεζοναυτῶν ἀγῆματα κι' ὀπλῖται τῆς θαλάσσης
κι' ἔκαναν παρελάσεις,
κι' ἦτο πομπὴ θεάματος θαυματικωτάτου,
κι' ἔγινε θραῦσις ὕδατος μέσα 'στοῦ Ζαχαράτου.

Ἀντάραις, ἀστραπόβροντα, βαρύφθογγα κανόνια,
Εὐρώπαις, ψευτοπόλεμοι, πιλάφια, μακκαρόνια,
στάσις ψεκτὴ 'στοὺς ἰσχυροὺς, ἄψογος 'στοὺς ἀσήμους,
ὅπου τοὺς ἐπιβάλλεται νὰ κάνουν τοὺς φρονίμους,
καὶ τὴν ἀκεραιότητα νὰ θέλουν τῶν γειτόνων
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ὁ πλανήτης, τενεκέ,
μεθυσμένος παραπαίει,
βεβαιώσεις φιλικαὶ
κι' ἀπὸ τὸν Γκαλήπ τὸν Μπέη.

Ξέρω πῶς βγήκανε σπαθιὰ μέσ' ἀπὸ παληοφίκαρα,
ξέρω πῶς κάποια 'φούρκισε τὰ γεροντοπαλλήκαρα,
ξέρω πῶς καὶ τὰ θέατρα τὰ φλέγει, παλαβέ μου,
τὸ μένος τοῦ πολέμου.

Ξέρω πῶς κι' ὁ Ξενοπούλος δὲν τᾶχει γάλα μέλι
σὰν πρὶν μὲ τὴν Κυβέλην,
κι' οἱ δυὸ τους ἔκοψαν κλωστή μὲ κάκισα καὶ μὲ πίκια,
καὶ τώρα κάθε δράμα του τὸ δίνει 'στὴ Μαρίκα.

Ὅλα τὰ ξέρω, Περικλῆ, κι' ἄλλα ποῦ δὲν μοῦ τᾶπει,
καὶ γιὰ τὸ καλῶς ὥρισε δὸς μου καμπόσαις φάπαις.